

Senaste nytt från humanistfronten

Det kan knappast ha undgått någon som läser lokalpressen (eller för den delen vissa rikstidningar) att Humanistiska fakulteten vid Lunds Universitet tvingats till drastiska nedskärningar, inte minst orsakade av etablerandet av Malmö Högskola som drabbat universitetets finanser. Efter månader av rykten och spekulationer meddelades i morse (15/5) åtminstone ett förslag till vad fakulteten tänkt sig.

De befarade nedläggningarna av hela institutioner skall begränsas till finsk-ugriska språk som helhet och hälften av konstvetenskap. Antikens kultur och samhällsliv föreslås samordnas med resten av konstvetenskapen, Antikmuseet magasineras och verksamheten vid Historiska museet reduceras. Professuren i latin skall vara kvar på halvtid.

Genomtänkt strategi?

I jämförelse med de vilda rykten som cirkulerat under de senaste månaderna kan det ju möjligen ses som en framgång. Man kan också, om man är konspirationsteoretiskt lagd (och det är man ju) se det som en genomtänkt strategi från Universitetets sida att uppmuntra skräckryktena om nedläggning av ämnen som engelska, historia och litteraturvetenskap för att alla sedan skall vara så lättade över de trots allt mindre nedskärningar som slutligen avslöjats. Säkert är, att universitetets och fakultetens överväganden har hemlighållits i görligaste mån och med minsta möjliga inblandning från de ämnen som berörs. Hemlighetsmakeriet har naturligtvis uppmuntrat oro och ryktesspridning: senast i lördags inflöt som ett säkert tips från Köpenhamn(!) att arkeologiska institutionen skulle läggas ned.

Så har det nu varit sedan i vintras. Doktorander är hysteriska: vad är det för mening att arbeta flitigt med en avhandling som enligt direktiven skall vara klar på fyra år, om det inte finns någon institution att framlägga den vid? Universitetslektorer och professorer har dystert suttit och kalkylerat hur många år de har kvar till pension: har de en chans till avgångsvederlag för bara något år, eller blir det A-kassan? Några av dem som varit värst ute är AT-personal, sekreterare, studievägledare och vaktmästare. Hopslagningar innebär att somliga blir övertaliga; blir det jag eller någon annan?

Offentlig sektor som arbetsgivare

Situationen känns tyvärr igen från landsting, stat och kommun. Sedan

början av 90-talet har olika kategorier av offentlig personal fått vidkännas nedskärningar, omorganisationer för ökad effektivitet, uppsägningar, deltid, större grupper och fler uppgifter i skola och barnomsorg – you name it. Mycket av detta har alldeles uppenbart skett, och sker, i den glada förvisningen från arbetsgivarens sida att det ändå inte är någon som kan sätta något emot – de flesta är i vilket fall kvinnor, och ingen annan arbetsgivare vill ha dem. Detta gäller naturligtvis i extra bekväm grad högutbildade humanistiska akademiker. Först under det senaste året har felaktigheterna i detta resonemang börjat orsaka viss ångest: läkare och sjuksköterskor avviker drövis till Norge, där de uppskattas och bristen på behöriga lärare kommer snart att bli akut där den inte redan är det. Till och med sjukvårdsbiträden och assistenter inom äldreomsorgen, dessa traditionellt ringaktade grupper, kan börja ses som en bristvara. Detta inte minst därför att ryktet går, och folk fattar – den offentliga sektorn är inte någon särskilt hänsynsfull arbetsgivare, och folk drar sig i ökande grad för (dyra) utbildningar som skall inordna en i en yrkeskategori som varken har hög lön, hög status, goda arbetsvillkor eller en trevlig arbetsgivare.

Även om det privata näringslivet ofta talar med kluven tunga tror jag det är få företag som skulle skada sin produktivitet så till den grad genom att, som Lunds Universitet, låta sina anställda under flera månader gå och undra och spekulera över om de skall försvinna. Befrämjar det produktiviteten? Vartenda nykläckt IT-företag, drivet av 25-åringar, är medvetet om att deras kapital är medarbetarnas hjärnor, entusiasm, kreativitet och lojalitet. Vad har Lunds Universitet? En massa fastigheter, säkert, fonder undanstoprade här och var säkert, men i realiteten? Sina lärares och forskares huvuden, inget annat.

Kunskapssamhället

Ideligen trumpetas det uppifrån, från de mest skiftande håll, att nu

är det utbildning och kunskapssamhälle som gäller. Läser man mellan raderna blir det oftast pinsamt uppenbart att det bara är viss kunskap, tillika viss kunskap på vissa orter, som är intressant. Idealet är en 19-åring som läser IT-utbildning i Kalmar eller Karlstad. Som tvåa kommer en civilingenjör från någon av de etablerade tekniska högskolorna. Men som vanligt kommer de trilska presumtiva studenterna i vägen. Som mor till en blivande student har man under vårterminen intresserat kunnat notera den formliga stormflod av påkostade broschyrer som skickas ut från högskolor från Luleå i norr till Malmö i söder. De stora, påfallande undantagen är de fyra gamla universiteten – de behöver nämligen inte ragga, de får studenter ändå. Men när man reduceras till förföriska skildringar av det fantastiska studentlivet i Kalmar är faktiskt dagens nittonåringar mer sofistikerade än så. Om det är studentlustigheter de är efter vet de precis var de hittar dem. På samma sätt översöker de envist humanistiska utbildningar, och vägrar lyssna till skarpa påpekanden om vad de borde studera för att främja svensk ekonomi.

Sanningens minut

IT, bredband, etc. – alla har vi hört dessa frälsningsmantra. Vad väldigt få någonsin verkar fundera över är var *innehållet* som man skall komma åt via den fantastiska tekniken skall komma ifrån? Utomlands, kanske? Senast idag publicerades nyheten om Nationalencyklopedien i nätversion. För att få den dithän har det krävts över tusen manårs arbete och fyra tusen författare av längre eller kortare artiklar; i fortsättningen krävs 17 länkedaktörer och 120 personer i ständig verksamhet med uppdatering och besvarande av frågor. Är det någon som inbillar sig att inte majoriteten av dessa måste veta vad de talar om? Var skall deras efterträdare få sin utbildning ifrån när universiteten rustas ner och alla de förkättrade 40-talisterna lessnat på att vara för många, för gamla, föga uppskattade och (som de flesta universitetslärare och för den delen de flesta offentligtanställda idag) överarbetade? Längtan att gå i pension vid 60, medan man fortfarande är i sina bästa år, börjar bli allt mer spridd. Mitt tips är, att bibliotekarier bli nästa stora bristgrupp.

CW, universitetsspanare

Tacksamma politiker räddar historiska museer?

I förra veckan skrev vi om hotet mot Historiska museet och Antikmuseet. Vi skrev att Karin Svensson Smith (v) redogjort för en möjlig väg att rädda den svenska museivärlden.

Sen dess har riksdagsledamoten Ulf Nilsson (fp) gjort en insats för att rädda Historiska museet. Han har frågat kulturminister Marita Ulvskog (s) vad hon tänker göra för att rädda Historiska museet.

Resultatet av riksdagsdebatten beskrevs i Sydsvenskan förra onsdagen med rubriken: "Inga regeringspengar till Historiska museet". Men SDS har fel, humaniora har visst fått pengar, via budgeten. Varför kritiserar inte SDS i stället universitetsstyrelsen för att den norpade (med sin fula rätt) tio miljoner av dessa, humanisternas pengar, och gav dem till naturvetarna?

Marita Ulvskog positiv

Faktum är att den som läser protokollet från interpellationsdebatten noggrant finner att ministern gjorde vad hon kunde för museet med tanke på att Per Unckel säkerligen lusläste svaret för att hitta någon anledning att anmäla henne för Konstitutionsutskottet.

Morgan Johansson (s), visade att också han ville rädda Historiska museet, han tackade inte bara Marita Ulvskog för att hon svarade på frågan; utan också Ulf Nilsson för att han ställde den.

Tuve Skånberg(kd) tackade både Ulf Nilsson och Morgan Johansson. Han tackade dessutom Marita Ulvskog för att hon givit "just den signal som jag tror är oerhört viktig för Anders Ödman och de andra som arbetar på Lunds universitets historiska museum".

Den gode Tuve har en poäng där. Kulturministern tog faktiskt universitetet i örat när hon påpekade att det kan "inte självt avhända sig ansvaret för samlingarna". Debatten slutade med att Ulf Nilsson tackade för debatten.

Moderaterna som inte uttryckt någon vilja att rädda de bägge museerna (möjligen genom att sälja dom till McDonalds) tackade inte ens. Deltog gjorde inte heller (v) eller (mp).

Kanske hade dom inget att tacka för?

Kulturred.

Vad gör vi med VB, kamrater?

Under förra året svävade nedläggningsmolnet över Veckobladet. Det dåvarande redaktionskollektivet beslöt att lägga ned tidningen vid årsskiftet. Vid ett medlemsmöte i partiet diskuterades före årsskiftet VB:s framtid. Det fanns vissa förhoppningar om att lunda-vänstern skulle kunna ställa pengar till förfogande för en deltidstjänst som redaktionssekreterare med uppgift att skaffa fram material till VB. Årsmötet i februari grusade dessa förhoppningar.

En del av den avgående redaktionen har vid årsskiftet ersatts med nya förhoppningsfulla krafter. VB:s utgivning säkrades för åtminstone detta år.

Hur är läget idag?

Den distribuerade upplagan låg vid årsskiftet runt 350 ex. En genomgång av prenumerantregistret visade att närmare ett 70-tal läsare inte hade betalt prenumerationsavgiften. Sedan dess har den nyutträdde kassören, efter att ha sänt ut betalningsaviser och efterföljande påminnelser, tvingats plocka dessa abonnenter. Upplagan ligger nu strax under 300.

Tyvärr är inte förstärkningarna på den redaktionen stabila. I stort sett tre personer, Gunnar Sandin, Rune Liljekvist och Charlotte Wikander svarar nu för utgivningen av VB. Vi kan hanka oss fram till början av juni då sommaruppehållet

inträder. I höst försvinner Charlotte till Göteborg. Då måste vi ha två nya redaktörer och ett par nya medarbetare.

Vad är problemet?

VB behöver nya skribenter. Det är alldeles för få som idag sliter för de ca 500 läsare som VB har. Vi kan inte slita ut dessa handfulla kamrater. Som Örjan Wikander påpekade i en insändare i nr 16 så borde det stigande intresset för vänstern också betyda större engagemang för partiet.

Det gäller tyvärr inte VB. Vad beror det på? En förklaring kan vara att de spänningar som finns inom lundaavdelningen och mellan Lund och Skånedistriktet har verkat förlamande på viljan till engagemang.

Till detta är att säga att huvudmotsättningen går inte inom vänstern. De som idag angriper ung-vänsterns banderoller och andra symboler verkar ha ett bekvämt kort minne. (Det där med att kasta första stenen du vet).

Åter till Veckobladet vars huvuduppgift måste vara att förena inte splittra.

Därför är min strävan som redaktör att inte ta ställning i spänningssältet.

och lösningen?

När jag ser tillbaka på de sjutton nummer som den nuvarande re-

daktionskollektivet har åstadkommit tycker jag att det trots allt gått hyggligt. Några nya skribenter har tillkommit och några har återaktiverats. En del gamla har försvunnit och i och med att kvinnored. upphörde har tyvärr en del kvinnliga skribenter dunstat.

Om VB skall kunna fortsätta efter sommaravbrottet krävs att några kamrater, gärna "oprövade krafter" ställer upp. Börja försiktigt och se om du gillar det. Jag skulle gärna se att vi fick en ny kvinnoredaktion. Det finns andra uppgifter. Du kan

ragga material till tidningen, eller skriva själv, eller pula med lay-out i mackarna.

Redaktionslokalen ligger i Vp-huset på Skomakargatan 3. Vi har pub i huset (egen ingång till Café Finn) där vi på måndagkvällarna kan läsa korrektur och rundsnacka.

Vill du hellre skaffa prenumeranter så är du också hjärtligt välkommen. Det uppdraget kan du utföra hemifrån, när du har tid och lust. Material får du från redaktionen/kassören.

Till sist: telefon till redaktörerna står i redaktionsrutan på sid 4..

Rune Liljekvist

Familjeläkare utan familjer?

Den borgerliga majoriteten i Region Skåne vill införa ett system med "familjeläkare" i primärvården. Saima Jönsson, som är distriktsläkare och dessutom representerar vänsterpartiet i regionfullmäktige och i mellersta sjukvårdsdistriktet (dit Lund hör), suckar:

– Förra gången handlade det om "husläkare", ett begrepp som kom och gick. Primärvården var varit utsatt för en lång rad omorganiseringar och experiment, och de innebär en belastning på en verksamhet som redan har problem med nedskärningar och rekryterings-

svårigheter. Vad den och dess personal framför allt behöver är arbetsro.

– Men begreppet "familjeläkare" är också ideologiskt och dåligt. I hela västvärlden och inte minst i Sverige är familjens upplösning ett påträngande fenomen som har gjort det till ett stort ämne i den internationella diskussionen bland samhällsforskare. I början av 1990-talet var fyra svenska hushåll av tio ett ensamhushåll, och utvecklingen har fortsatt sen dess. "Familjeläkare" leder tankarna till en verklighet som helt enkelt inte längre

Forts. på sid. 4.

Några tankar kring behovet av information – egen och andras

Det känns nästan som julafton – som när man var riktigt liten och smygtittade på högen under granen: finns det några julkappar till en i år också, eller var man alldeles bortglömd?

När jag inledde min karriär som VB-skribent, i början av 1990-talet, var det skralt med klapparna. Det var en ideologiskt turbulent period, och vad jag skrev kan knappast betecknas som det politiskt korrekta. Ändå möttes jag av en närmast förstummande tystnad. Några enstaka debatter erinrar jag mig, framför allt med Gunnar Sandin och Rolf Nilson, men annars måste jag med besvikelse konstatera att den då förhärskande förnyelsefalanget föredrog att låta nästan vad som helst stå oemotsagt hellre än att försöka försvara sina ståndpunkter. Jag försökte provocera med nästan allt: jag ifrågasatte förnyarnas motiv och arbetssätt, jag försvarade k-et i partinamnet och talade i desperation t.o.m. väl om Lenin. Till slut tröttnade jag på denna monolog och slutade skriva.

När jag på senare tid i blygsammare omfattning återupptagit verksamheten har jag haft en tämligen luttrad inställning och inte längre väntat mig några julkappar/svar. Så mycket munttrare kände jag mig, då det senaste Veckoblade damp ned med inte mindre än tre kommentarer (av fyra författare) till vad jag hävt ur mig veckan innan. Skribenternas entusiasm över mitt inlägg får väl anses begränsad, men något annat var heller inte meningen. Svaren behandlar endast i ringa omfattning vad som var kärnpunkten i mitt inlägg, men också övriga synpunkter motiverar en kommentar:

1) Att Sven-Hugos motion om hushållsutskick avsågs av årsmötet har jag fullt klart för mig. Däremot hade jag fått för mig att styrelsen återupptagit idén – baserat på ett löst rykte i kombination med en slarvigt läst VB-notis. Detta är naturligtvis ingen ursäkt, tvärtom. Som vår store ledare och rorsman påpekade för exakt 70 år sedan: om du uttalar dig om en fråga utan att först noga undersöka den "blir vad du än säger om det otvivelaktigt struntprat". På denna punkt har jag alltså pratat strunt och kan bara be dem om ursäkt som känt sig orättmätigt påhoppade.

2) Jag tillhörde – med stort tvekan och under stor vända – dem som röstade för att vi i Lund skulle betala de ytterligare 60 000 kronor som inkrävdes av distriktet. Jag känner mig fortfarande osäker om

jag härvid handlade rätt eller fel. Men att sedan på lösa boliner kritisera styrelsen för dess försök att reda ut denna besvärliga situation kan knappast anses rimligt. Också på denna punkt är jag skyldig styrelsen en ursäkt.

3) När det gäller hotet mot ombudsmannens tjänst var jag uppenbarligen bättre informerad – och är därför nu så mycket gladare att höra att hotet är avvärt.

Och därmed kommer jag äntligen över till vad jag egentligen ville säga med mitt förra inlägg: behovet att bättre utnyttja de på så många sätt uppmuntrade appellmötena på Mårtenstorget. Här tycks inte någon ha fattat vad jag menade. Gunnar gör en poäng (jo!) av att förhållandena inte var mycket bättre förra året, då jag själv satt i styrelsen, medan Ulf och Monica tillitvar mig uppfattningen att styrelsens ledamöter "skulle vara speciellt förpliktade att delta vid appellmöten". Inget kunde vara mig mera främmande.

När jag själv blev medlem av styrelsen för dryga tre år sedan, var ett av dess största problem att så lite av partiorganisationens verksamhet delegerades; styrelsens arbete hämmades allvarligt av att de flesta aktiviteter måste direkt omhändertas av dess ledamöter. När dagens styrelse tillsätter en person som särskilt ansvarig för vårens appellmöten, ser jag bara positivt på detta och menar inte heller att styrelsen på något sätt

kan göras ansvarig för att organisationen brutit samman. Vad jag undrade över (och det borde väl inte minst ha framgått av parallellställandet av styrelsen med Ung Vänster) är att inte var och en med intresse för lokalavdelningens verksamhet tagit tillfället i akt att för rent personligt nöjes skull titta ned till Mårtenstorget och frotera sig med eventuella sympatisörer.

Gunnar beskriver mig som kornettist, och det är väl oftast så jag själv figurerat på appellmötena. Som medlem av orkestern har man god utsikt och kan – speciellt i pauserna mellan låtarna – inte undgå att se vad som rör sig på torgytan framför en. Där glider folk förbi och stannar till ibland: okända människor, halvbekanta ansikten och därtill en hel del av partiets folk, både äldre och yngre. Men jag är inte den ende som förvånats över avsaknaden av två grupper: styrelsen och det utåt mest väl-kända skiktet av Ung Vänster. Jag anser inte att någondera har någon skyldighet att visa upp sig; jag har bara så svårt att förstå att ni frivilligt kan låta bli.

Men tack i alla fall, Gunnar, Sven-Hugo, Ulf och Monica, för att ni reagerat på mina sura uppstötningar. Det ger mig hopp om fler julkappar i framtiden. Mer bekymmersam finner jag då tystnaden från Ung Vänster – fast de läser kanske inte Veckobladet?

Örjan Wikander

På gökotta

Lunds kommun erbjuder många intressanta utflyktsmål. Själv har jag som tradition att varje år mellan 10 och 15 maj med familj göra en morgontidig utflykt till Krankesjön och Vomb för att kolla in om rördrommen är på plats och om verkligen göken, näktergalen och gulärlan har kommit. Det har inte alltid varit problemfritt. Ett år såg jag fel i tidningen på när solen skulle gå upp – jag tog Luleåtiden i stället för Lund – och tvingades treva mig fram i Silvåkraskogen en timme innan mörkret och kylan släppte.

Hur som helst, i år tänkte vi att solen och värmen borde ha lockat fram fåglarna redan en vecka in i maj och gav oss ut. Vi kom på plats vid Almen på Krankesjöns sydsida just i soluppgången och kunde notera de omfattande och välvägdade röjningar Lunds kommun gjort under vintern. Men just som vi skulle upp i fågeltornet för att se om det var några pungmesar och sävsparvar på gång hörde vi ett omisskännligt ljud från andra sidan sjön. Det var ett dussin kraftiga dieselmotorer som startade för varmkörning. Tja, det var väl inte mer med det, man är väl försvarsvän.

Fast nog var det lite många Volvojeepar och motorcykelordonnanser när vi körde bort till tornet på Krankesjöns östsida. Vi hann höra rördrommen innan det kom nya kraftiga dieselljud från Östra Tvetshället och då bröt det också ut kulspruteeld från backarna i nordöst – förpatrullerna hade tydligen mötts.

Sällsynt kryss

Det blev från Öbacken vid Klingavälsån vid Vombs ängar som jag fick tillfälle kryssa den sällsynta broläggargavnen med dess karakteristiska profil. Den passerade norrut med god fart och följdes av ett kompani Leopardar tio minuter senare. De är granna, men visst saknar man gamla stridsvagn S – senast synliga på skrotgården i Alvesta. Leoparderna rör sig snabbt och elegant och kan dessutom kunna skjuta under gång som riktiga stridsvagnar. Sen kom pansarsoldaterna, med vajande antenner i sina egendomligt höga pbv 301/302 (de är svåra att exakt bestämma), inte helt olik en flock knipor knixande sig fram på kolonn över Revingefältets gräshav.

Sen bröt kriget ut på allvar med pansarskott och allting, och ännu ett varv hade alltså fullbordats i det kända pansarslaget Krankesjön runt (cit. Wilhelm Agrell). Gulärlan var på plats kan jag meddela, men inte näktergalen som hellre tycks följa almanackan än värmen, men det mer än kompenseras av broläggargavnen. Som skåning lär man sig integrera upplevelserna av natur och kultur.

Jugoslavienkriget

Dimmorna börjar nu skingras kring Natos krig mot Rest-Jugoslavien. T.ex. vet man nu att UCK var tränat och beväpnat av CIA. Och Nato

vann förstas kriget, dess första, inte på slagfältet men i opinionsundersökningarna. Vidare: det var först när NATO satte in sina bombningar mot attrapper och skenmål som flyktingströmmen kom i gång på allvar. Ledarredaktionerna och försvarspolitiska oskulder i den svenska regeringen trodde på kommunkäerna från bombkriget medan envar person som gjort tio månaders värnplikt insåg att man besegrar inte en armé från femtusens meters höjd. Nu hävdas, bl.a. från den f.d. stridsledningscentralen på Segevång att det i stället var bombningarna i själva Serbien som gjorde susen. Det var säkert inte så, även om det naturligtvis är sant att terrorbombningar i längden knäcker folk. Men det finns väl kända erfarenheter från Tyskland under andra världskriget som visar att människor och nationer inte fungerar på det sättet. I Tyskland nöjde sig ju de allierade inte med att som i Jugoslavien slå ut industrier, ström- och vattenförsörjning utan uttraderade hela bostadsområden, men det hjälpte inte – den tyska krigsmaktens förmåga påverkades inte av det och produktionsapparatens gick på högvarv ända till 1944.

Bankdirektörernas seger

Nej, Rest-Jugoslavien besegrades via de engelska och amerikanska direktörerna på Världsbanken och Internationella valutaunionen. När Ryssland fick veta att det skulle bli slut med krediterna om man politiskt stödde Jugoslavien så var det kört. Det insåg Milosovich och kapitulerade med rätta, och fick faktiskt bättre villkor än vad som erbjöds i Rambouillet. Kosovo just nu är naturligtvis en hemsk röra – de serbiska vidrigheterna följs nu av albanska. Facit av Kosovokrigen alltså: förstärkt lidande för den albanska folkgruppen, politiska och militära misslyckanden, FN negligerat, västvärldens opinionsledare missledda, serbiska nationalisterna och krigsförbrytare i orubbat bo och som om detta inte räckte en fred präglad av laglöshet och presssalier.

Snart drar amerikanerna och vill att EU ska snygga upp det hela. Det är en nästan hopplös uppgift, men den måste väl göras. Förslagsvis bör den betalas av korstågsridarna Madeleine Albright och Tony Blair.

Arbetet

Tidningen Arbetet, just nu bättre än man sett den sedan sextioalet,

förväntas snart dö. När Göran Persson står förstamaj i Malmö Folkets Park och vädjar till LO om pengar för att rädda den och får nej av LO, så är det nog slut. Men det intressanta (och djupt nedslående) var LO-ordförandens motivering: LO måste försäkra sig om lönsamhet i sina investeringar och Arbetet kan inte visa lönsamhet.

Förhållandet mellan den politiska och fackliga delen av arbetarrörelsen är ett intressant och svårhanterligt ämne. Vem står t.ex. till vänster och vem står till höger? Tja, det beror på. Det är bara kansli-hustänkandet inom socialdemokratin som kan resultera i förslag om strejkförbud som var aktuellt för tio år sen och det är samma tänkande som under nittioalet lugnt betraktat nedskärningarna i den offentliga sektorn kopplade till de redan välbestämda allt större förmögenheter. LO har talat klartext om sådant. Samtidigt: när det gäller idéer och visioner om förändringar har LO-folket ofta varit bromssklossar. Det vet var och en som försökt tala för en motion till partidistriktet och fått Metall och Byggnads emot sig. Visst är det skilda kulturer (och klasser!)

Det handlar inte om pengar

Det trista med LO:s nej är bristen på insikt om hur samhället formas. Det formas i skola, i vardag, i media, i offentligheten. Bristen på inflytande över denna offentlighet är en av de faktorer som gör att unga människor inte vill gå med i facket och att LO för varje dag får mindre inflytande. LO tror att har man bara tillräckligt mycket i strejkkassorna så vinner man klasskampen och vägrar följaktligen att subventionera Arbetet. Ingen vet hur mycket pengar Arbetsgivarföreringen öst ner i Timbrosvängen, men SAF har aldrig funnit pengarna annat än väl använda. LO:s mediapolitik har däremot präglats av drömmar om goda placeringar varpå man har satsat på ett antal sol- och vårare som kört A-pressen i botten. Det är ungefär samma historia som dessa ständiga skandaler kring Riksbyggen.

Om LO ägnade sina behov en enkel analys tror jag man skulle finna att man skulle satsa en del i obligationer och fastigheter, gömma en del i madrassen och sen lägga resten på att nå fram till medborgare och medlemmar. Rädda Arbetet!

Lucifer

Gudrun till Lund!

Lördag 27 maj på Mårtenstorget. Klockslag ej fastställt men medelas i dagspress och nästa VB. Röda Kapellet medverkar förstas.

Hur vill UV att debatten ska föras?

I förra veckans VB levererar några medlemmar i Ung Vänster (UV) ett hätskt angrepp mot partiet: bland annat hävdas att v skulle ha försökt att censurera UV:s banderoller första maj. Det känns tröttsamt, eftersom det borde vara överflödigt att bemöta detta grova påhopp. Tre dagar innan denna anklagelse nådde offentligheten hade representanter för v-styrelsen ett möte med styrelserna för de övriga två arrangörerna för vänsterns första maj (alltså UV och VSF), där vi gemensamt utbytte erfarenheter av och synpunkter på årets första majfirande. Där framfördes i konstruktiv anda kritiska synpunkter från såväl UV, VSF och v.

Det framkom att de arrangerande organisationerna hade olika uppfattningar om vilka principer som gäller för politiska samarrangemang. Vi kom därför fram till att vi inför nästa års första majfirande i god tid – dvs redan i höst – måste tydliggöra och enas om spelreglerna så att inga missförstånd uppstår – som det gjorde i år.

Övertramp

Jag förutsätter därför att det är den anda och det förhållningssätt som vi var eniga om vid mötet som ska gälla mellan parti och ungdomsförbund i Lund. De tre UV-medlemmarnas högljudda angrepp faller helt utanför denna ram. Efter som de i sin artikel uppenbarligen anser sig kunna föra sin organisations talan är det på sin plats att UV:s styrelse genom ett uttalande i nästa VB markerar ett tydligt avståndstagande från de tre UV-medlemmarnas övertramp och klargör att UV som organisation inte delar de uppfattningar som framförs. Eljest är det svårt att göra någon annan tolkning än att UV står bakom anklagelserna. Än UV inte beredda till ett avståndstagande kommer jag som sammankallande i förstamajkommittén och v-styrelsens huvudansvarige för första majfirandet, att bemöta den ohemula anklagelsen om censur och andra felaktigheter i de tres artikel.

Debatt är nödvändig

Genom att ta avstånd från angreppet mot v kan UV sålunda undvika en lång VB-debatt om årets första maj. En sådan debatt skulle för många VB-läsare bli tröttsamt, eftersom den ofrånkomligen kommer att handla om förstamajkommitténs inre arbete, om spelregler för politiska.

Ulf Nymark

Sommarläger

vid Hjartasjön i vecka 30. Anmälan till Nita Lorimer, tel. 211 1895. NU!

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Lägg av med dina osakligheter, Gunnar!

Menanders 1 majnummer som Gunnar Sandin (Gr) skriver om i VB nr 17 ("Välkommen Menander") var nummer fyra i år (helt i enlighet med utgivningsplanen), inte nummer tre som Gunnar påstår (vilket Gunnar kunnat konstatera med en hastig blick på framsidan). Tidningen frankerades med B-porto den 25.4 (vilket Gunnar också lätt kan konstatera på sitt ex av tidningen) och lämnades till posten denna dag. Den skulle alltså ha varit ute den 28.4. Att den i delar av Skåne kom ut först efter 1 maj berodde alltså på posten, inte på distriktsexpeditionen. Detta hade vi gärna upplyst Gunnar om, om han för ovanlighetens skull tagit sig tid att fråga oss (andra har gjort det), innan han satte sig för att skriva ännu ett påhopp på oss.

Gunnar skriver i raljerande ton att han "visst inte tror att fördröjningen beror på allmän inkompetens ..." utan att det "säkert varit mycket att göra inne på expedi-

tionen, vars personal (Olof Norborg och Mikael Persson) har järn i elden utöver distriktsjobbet. Så lunda har ju båda utsetts till ombud på partikongressen, och de politiska förberedelserna inför det evenemanget tar säkert tid och kraft."

Om Gunnar med detta vill säga att vi inte bör kunna ta ledigt från våra jobb för att sköta förtroendeuppdrag, är det en klassisk arbetsköparinställning som vänstern alltid bekämpat. Nu ligger det väl närmre till hands att tolka Gunnar så, att han vill låta påskina att vi använder arbetstid för att förbereda vårt politiska agerande som valda ombud på kongressen, och i så fall uppfattar jag det som en ren oförskämhet.

Jag är mycket noggrann med att skilja på den arbetstid jag lägger ner för distriktsorganisationen och den politiska verksamheten som jag på min fritid i övrigt medverkar i, t.ex. den tid jag lägger ner på att delta i kongressdiskussionerna i Lund, skriva kongressmotioner, delta på ombudsmöten, läsa kongressmaterial, delta på kongressen eller skriva det här inlägget.

Lägg av med den här typen av låga, osakliga påhopp, Gunnar! Återkom när du har någon seriös politisk eller organisatorisk kritik att föra fram.

Olof Norborg

Återställ Råbyvägen som bostadsgata!

Den borgerliga trafikpolitiken i Lund präglas av en markant ovilja att vidta verkliga åtgärder mot biltrafikens negativa miljökonsekvenser i Lunds bostadsområden. Lösningen av problemen kring Fasanvägen-Fjellievägen dras i långbänk. I samma långbänk hamnar nu Råbyvägen och Nilstorp.

Det framkom klart vid ett möte med de boende som Tekniska nämnden i förra veckan inbjöd till. Lika tydligt framkom att de boende vill ha åtgärder nu. I skrivelse till Tekniska nämnden föreslår Vänsterpartiet snabba, enkla och relativt sett billiga åtgärder för att skapa en draglig boendemiljö vid Råbyvägen.

Kuddar är bra, men ...

De boende kring Råbyvägen på Nilstorp kräver att kommunen vidtar åtgärder för att minska biltrafiken. Tekniska förvaltningen har nu presenterat ett förslag om att bygga s.k. väggkuddar vid Vegaskolan. Förslaget är som trafiksäkerhetsåtgärd bra. Men det kommer enbart att ha en marginell miljöförbättrande effekt.

Vid ett möte med de boende på Nilstorp den 10/5 fick de boende från den borgerliga majoriteten besked om att nya bilvägar och nya

av- och påfarter från motorvägen skulle komma att avlasta Råbyvägen. Nilstorpsborna ombads med andra ord vänta i fem till tio år på att få en bättre boendemiljö.

Det finns dock tämligen enkla, men inte desto mindre effektiva, åtgärder som i princip kan vidtas nu.

Den åtgärd som har störst effekt är att stänga Råbyvägen som genomfartsled till Gastelyckan för biltrafik (bussar i linjetrafik och utryckningsfordon kan ändå ges passage). Det enda argument de borgerliga har hittat mot denna åtgärd är att trafiken i korsningen Dalbyvägen-Autostradan skulle öka. Detta är knappast ett hållbart argument: Motorvägen är ju faktiskt byggd som genomfartsled för motortrafik.

Beslut nu!

Sammanfattningsvis föreslår Vänsterpartiet:

Familjeläkare ...

Forts. fr. sid. 2.

existerar för en stor minoritet av befolkningen. Vad är det egentligen för fel på begreppet distriktsläkare?

– Och dessutom: även när familjer i traditionell mening fortfarande existerar, gör individualiseringen och familjemedlemmarnas ömsesidiga självständighet att det inte är självklart att de vill dela läkare. Det finns helt enkelt omfattande erfarenheter som visar detta, och de stämmer med mina egna.

– Det nuvarande territoriella distriktsansvaret eller områdesansvaret är en hörnsten i den öppna sjukvården och garanterar att ingen faller utanför systemet. Det borgerliga förslaget innebär att många personer kommer att ha sin primära kontakt med specialist-

P.S. Sen kan du vid tillfälle få förklara varför jag och Micke inte kan få lov att vara kongressombud, när den av dig så uppskattade Lennart Värmyby varit ombudsman sedan början av 70-talet och förenat detta med att vara tung kommunalpolitiker, partistyrseledamot och återkommande kongressombud, för att till slut, -98, gå från ombudsmanna- till riksdagsmannastol.

läkare som utför en "familjeläkarfunktion", och som därmed har både kunskap och dokumentation om patienten. Men de specialisterna har inte skyldighet att göra hembesök vid svåra eller akuta sjukdomstillstånd, utan sådant måste utföras av områdesansvariga läkare, det vill säga "vanliga" distriktsläkare, som saknar den kunskapen och dokumentationen om de aktuella patienterna, vilket ger sämre vård.

– Det nu föreslagna ersättningsystemet innebär i praktiken en prestationslön som enligt vänsterns uppfattning är etiskt ohållbar inom sjukvården. Konsultationerna blir fler i stället för att utförligare undersökningar görs vid ett enda besök. Så fungerar det i bl.a. Tyskland i dag, men det är orationellt och kostar mer för patienten.

– Systemet kommer dessutom att skapa en uppdelning i "lönsamma" och "olönsamma" patienter. För att effektivt motverka detta skulle det behövas en viktning, det vill säga ett slags poängsättning, men den är svår genomförbar. Enbart ålder är fullkomligt otillräckligt som mått. Det framgår bland annat av en aktuell avhandling att t.ex. patienter med invandrarbakgrund är mer vårdkrävande. Inom tillräckligt stora enheter, som ett helt sjukvårdsdistrikt, sker det en statistisk utjämning men inte inom t.ex. en stadsdel.

Gr

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK. Må. 22.5 kl. 19: Kommunfullmäktige 22.5 m.m.

RÖDA KAPELLET. Lö. 20.5 kl. 10.45 appellmöte i Landskrona, Rådhusorget (pågatåg från Lund C 9.12). Lätordning: 39, 16, 291, 73, 269, 26 (ny, obs, 6/8), 34, 253, 226, 372, 1. Sö. 21.5 kl. 18.45 rep. med Joakim (termisens sista). Lö. 27.5 appellmöte med Gudrun Schyman Märtenstorget, klockslag ännu ej bestämt. Sö. 28.5 Statarmuseet Torup kl. 13, valsrepertoar.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Charlotte Wikander.

Nästa redaktör Rune Liljekvist

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com (fungerar f.n. ej) eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format)

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.